

вълна не се е сбрала, ето иде друга. Вълна следъ вълна се години. Лодки се носятъ по разлюлѣната водна повърхнина. Чувствува се особена прохлада. Въздухътъ е чистъ и приятенъ. Диша се леко. Стоимъ и гледаме величествената картина на безбръжното море, унесли сме се и не можемъ да откъснемъ очи отъ него.

Ето нейде далечъ на хоризонта се показва, като да излиза изъ морето, черна точка. Това е параходъ. Той бавно се приближава, очертанията му ставатъ по-ясни, забелѣзватъ се вече грамаднитѣ му комини и черния димъ надъ тѣхъ, разперенъ като разплетена женска коса. Ето го, че извива къмъ пристанището, дето се готви да спре. За тамъ се отправяме и ние.

Най-тѣсната частъ на голѣмия Варненски заливъ е преградена съ дебела каменна стена, която разсича морето отъ брѣгъ до брѣдъ. Това е вълнолома. Нейде къмъ срѣдата той има голѣмъ отворъ, презъ който влизатъ и излизатъ параходитѣ. Брѣгътъ край пристанището е сжщо изиданъ съ друга отвесна каменна стена, която казватъ *кей*. Параходитѣ спиратъ до самия кей. Водата въ пристанището е тиха. Морскитѣ вълни се разбиватъ о вълнолома и замиратъ тамъ.

Параходътъ, който видѣхме да се зададе преди малко, влѣзе въ пристанището, доближи до кея, спрѣ и спусна котва. Пжтницитѣ почнаха да слизатъ. Настана сжщата навалица и сжщия шумъ, както на гарата, кога пристигна трена. Хамали се втурнаха да свалятъ стоки . . .

Въ пристанището стояха мълчаливо още нѣколко парахода, дошли по-рано. Множество лодки порѣха водитѣ на разни страни.

Уморени отъ гледане, ние се отправихме къмъ морската градина да си починемъ. Каква грамадна и красива градина! Морскиятъ брѣгъ на едно голѣмо разстояние е ограденъ и залѣсенъ. Голѣми и високи дървета се издигатъ тукъ, а между тѣхъ сж направени алеи и лехи, засѣти съ цвѣтя. Хиляди